

ΠΡΟΣ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΚΑΙ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΕΝΩΣΟΥΝ

Ο λόγος για τον οποίο αποφασίσαμε να καταθέσουμε κείμενο συμβολής είναι επειδή συμμεριζόμαστε την αδυναμία της κουβέντας του συνεδρίου να κεντράρει, να ξεδιαλύνει ζητήματα, να θέσει κάθε μέλος της οργάνωσης ενεργό κομμάτι της διαδικασίας που αναμετράται όχι με τη διαφωνία του αλλά κυρίως με τη συμφωνία του. Για αυτούς ακριβώς τους λόγους δεν αξιώνουμε πληρότητα στο παρακάτω κείμενο αλλά θεωρούμε ότι υπάρχουν ζητήματα τα οποία δεν τους αποδίδεται με συγκεκριμένο τρόπο η δέουσα προσοχή. Ωστόσο πιστεύουμε βαθιά ότι η φαινομενικά “παραλυτική” κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε συλλογικά δεν είναι βαρέλι δίχως πάτο αλλά μπορεί να αποτελέσει αφετηρία αμφισβήτησης, κατανόησης, συμπερασμάτων, επανανοηματοδότησης και εν τέλει κατοχύρωσης εκ νέου μιας **ανώτερης συμφωνίας** που υπάρχει η ανάγκη να διαμορφωθεί ώστε να ανακτήσουμε τη λειτουργικότητα και αποτελεσματικότητά μας. Αυτή η ανώτερη συμφωνία όμως δεν μπορεί να έρθει από τον ουρανό παρά μόνο αν πάμε τους προβληματισμούς μας ένα βήμα παραπέρα, αν τους προεκτείνουμε μέχρι την ουσία τους κι αν αντιπαρατεθούμε ανοιχτά μ’ αυτούς με κίνητρο όχι την κομματική πειθαρχία ή την αυτοσυντήρηση αλλά την κοινωνική χρησιμότητα που θέλουμε να έχουμε.

Αποτίμηση, μπορούσε να πάει αλλιώς?

Ουσιαστικό στοιχείο της πολιτικής είναι η **αποτίμηση** και η **εκτίμηση**. Και εδώ δυστυχώς πάσχουμε αρκετά. Όσο και αν οι διαφωνίες μας έρχονται από “παλιά” αλλά με ποιοτικά νέους όρους, η αδυναμία μας να αποτιμήσουμε ενιαία και κατ’ επέκταση να βγάλουμε κοινά πολιτικά συμπεράσματα, δημιουργεί ως αντανάκλαση και τις διαφορετικές εκτιμήσεις για το με ποιον τρόπο θα καταφέρουμε να συμβάλλουμε στην υπόθεση αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος, τον προσδιορισμό του ρόλου που έχει και η νΚΑ αλλά και ευρύτερα οι επαναστάτες στη νέα φάση που διανύουμε, τους δρόμους και τα μέσα με τα οποία θα μπορέσουμε να προσεγγίσουμε την εργατική τάξη και τα σύμμαχα στρώματα αλλά ταυτόχρονα να μετασχηματίσουμε τη συνείδησή τους και να μετατρέψουμε τον κομμουνισμό, με τη διπλή του έννοια, από αναγκαία ουτοπία σε επικίνδυνη για το κεφάλαιο δυνατότητα. **Αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχουμε κοινή βάση κουβέντας**, αλλά αναδεικνύει **την αναγκαιότητα αυτή να διερευνηθεί περεταίρω** και να νοηματοδοτηθεί με μεγαλύτερη πληρότητα ώστε να μπορεί αφενός να γίνει εσωτερικά συνεπής, συνεκτική και εφαρμόσιμη, αφετέρου να μας εξοπλίσει για τις μεγάλες μάχες που θα καλεστούμε να δώσουμε το επόμενο διάστημα.

Υπάρχουν κάποια αμείλικτα ερωτήματα που τίθενται από την ιστορία των τελευταίων 6 χρόνων. Αυτά είτε απαντώνται “εύκολα”, είτε προσπερνιούνται ως φυσική εξέλιξη των πραγμάτων, είτε στην αδυναμία μας και ταυτόχρονα της αντίληψης του βάθους τους απαντώνται μέχρι τη μέση. Δεν αξιώνουμε ότι θα απαντηθούν, αλλά σίγουρα είναι αναγκαίο να ξέρουμε τι μπορούμε να απαντήσουμε και μέχρι που μπορούμε, για να αναρωτηθούμε τι πρέπει να κάνουμε για να τα διερευνήσουμε ακόμα πιο βαθιά.

Μπορούσε να πάει αλλιώς; Ποιες ήταν οι προϋποθέσεις και ποιες οι δικές μας αδυναμίες; Που κρίθηκαν τα πράγματα; Ήταν στιγμές που το παιχνίδι μπορούσε να γυρίσει και δεν το προσπαθήσαμε;

Αυτά τα ερωτήματα μπορούν να “ξεπεταχτούν” από δύο μεριές. Είτε με το **“τίποτα ουσιαστικά δεν παιζόταν”** αγνοώντας την καθοριστική συμβολή της ταξικής πάλης και την έννοια του timing στην πορεία της ταξικής πάλης θεωρώντας λίγο ή πολύ τη σημερινή κατάσταση ως φυσική συνέπεια και ουσιαστικά μεταθέτοντας τα επαναστατικά “γεγονότα” σε ένα αόριστο μέλλον που οι συνθήκες θα είναι ώριμες. Αυτή η άποψη αδυνατεί να περιγράψει τα βήματα που πρέπει να μετρηθούν ώστε να προσεγγιστούν αυτές οι συνθήκες και με ένα σχετικά εξωιστορικό τρόπο αγνοεί ότι τα γεγονότα της εξαετίας αποτελούν παρακαταθήκη στη συνείδηση του κόσμου όχι μόνο με όρους συμπερασμάτων θετικών για εμάς, π.χ. η ανυπαρξία του τρίτου δρόμου, αλλά και αρνητικά όπως π.χ. η ανυπαρξία οποιουδήποτε άλλου δρόμου. Από την άλλη το **“όλα παιζόντουσαν”** είναι μια εξίσου επικίνδυνη αποτίμηση. Αναθέτει σε εμάς πράγματα τα οποία δεν ήμασταν έτοιμοι να σηκώσουμε γιατί δεν είχαμε την απαραίτητη παρέμβαση μια ολόκληρη περίοδο για την προετοιμασία **συνολικά του ΑΕΜ**, έτοιμο. Δεν αναγνωρίζει την ιστορική συνέχεια πριν την αρχή της κρίσης και καταλήγει αντικειμενικά να αυτονομεί την έννοια του timing ως την πρωταρχική και όχι την καθοριστική συνθήκη η οποία προϋποθέτει ένα συγκεκριμένο υπόστρωμα για να καρποφορήσει. Χαρακτηριστικό εδώ είναι η σχεδόν απόλυτη έλλειψη, από κάθε προσπάθεια αποτίμησης της περιόδου, αναφορά στην συγκρότηση του εργατικού κινήματος τόσο σε επίπεδο πολιτικού ρόλου-περιεχομένου όσο και μορφών και δομών.

Προφανώς καμία από αυτές τις απόψεις δεν εκφράζονται ως τέτοιες, ωστόσο στον πυρήνα τους συγκροτούν μεθοδολογία και κριτήρια. Ακόμα περισσότερο συνυπάρχουν, ορίζοντας κάθε φορά τη σκέψη του καθενός μας, ως αποτέλεσμα της αδυναμίας να κατανοηθεί μέχρι τέλους η πραγματικότητα.

Πιο συγκεκριμένα, η ηγεμονία του ευρωκομμουνιστικού ρεύματος, η ανάδειξη του μονοδρόμου ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας μπορούσε να ανατραπεί την περίοδο των πλατειών; Για εμάς, **δε μπορούσε** όχι γενικά και αφηρημένα αλλά συγκεκριμένα **δοθέντος του πλαισίου στο οποίο αυτή παιζότανε**. Και το πρόβλημα δεν υπήρξε γύρω από τη συνθηματολογία που είχαμε εκείνο το διάστημα, τον επαναστατικό βερμπαλισμό μας ή κάτι παρόμοιο, αλλά κυρίως γιατί δεν είχαμε καταφέρει να μπολιάσουμε στο υποκείμενο την αντίληψη ότι η περίοδος της καπιταλιστικής “ψευδοανάπτυξης” θα είχε και το ανάλογο τίμημα. Αυτή η αδυναμία μας να “διαβάσουμε” τις συνθήκες και εν τέλει να υπερτιμούμε το γεγονός ότι από τη μία μεν ήταν η περίοδος που τέθηκαν τα αναβαθμισμένα ερωτήματα, αλλά από την άλλη δε, όχι και οι αναβαθμισμένες απαντήσεις κυρίως επειδή ο λαός βρισκόταν σε μια κατάσταση που τις έψαχνε αλλά δεν ήταν προετοιμασμένος να τις υλοποιήσει λόγω ανυπαρξίας δομών, μορφών και περιεχομένου που να τις κάνουν να μοιάζουν πραγματικές. Αυτή η φάση καθόρισε και τη συνέχεια, μέχρι και την ψήφιση του 3^{ου} μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ. Η κατάσταση αυτή δεν ανατράπηκε κατά την περίοδο της εκλογικής αναμονής και την πρώτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, για αυτό και η ανάδειξη του δημοψηφίσματος σαν ταυτόχρονη κατάρρευση προσδοκιών και αναζήτησης εναλλακτικής δε μπορεί να αποτελεί αποτίμηση. **Ο κόσμος διέψευσε τον τρόπο άσκησης πολιτικής χωρίς να είναι προετοιμασμένος να υλοποιήσει έναν άλλο τρόπο. Για αυτό και οι αυτοαναφερόμενες δυνάμεις του ΟΧΙ δεν αποτέλεσαν εκφραστές της λαϊκής οργής**. Συμπερασματικά, ενώ ο λαός αμφισβήτησε την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, το καθοριστικό στοιχείο που **έλλειψε** ήταν εκείνη η **συγκροτημένη πρωτοπορία, με την ευρεία έννοια**, που να αναδείξει τη δυνατότητα, εκτός από την αναγκαιότητα, με θετικό τρόπο του άλλου δρόμου τόσο σε πολιτικό όσο κυρίως σε κοινωνικό επίπεδο (ποιος θα υλοποιήσει το πρόγραμμα, με τι δομές-μορφές κλπ.). Από αυτή τη διαπίστωση οφείλει να ξεκινάει η αυτοκριτική αλλά και η κουβέντα της επόμενης μέρας για μας τους ίδιους. **Οφείλουμε να διδαχτούμε ότι οι φάσεις έξαρσης της ταξικής πάλης δεν έρχονται κατά το δοκούν, παρόλο που μπορούν να επιταχυνθούν από τον υποκειμενικό παράγοντα, και για αυτό το λόγο οι επαναστάτες πρέπει να προετοιμάζουν και να προετοιμάζονται ώστε να μπορούν να τις αναβαθμίσουν σε συνειδητή πολιτική πάλη της εργατικής τάξης με στόχο την επανάσταση και την κομμουνιστική απελευθέρωση**.

Από την άλλη μπορούσαν να έχουν διαμορφωθεί καλύτεροι όροι αντεπίθεσης του εργατικού λαϊκού κινήματος μέσα από αυτή την περίοδο; Υπήρξε μια τρομαχτική **αναντιστοιχία μεταξύ του μέχρι τότε βαθμού οργάνωσης του εργατικού κινήματος, τόσο με τα καθήκοντα όσο και με τις δυνατότητες που η έξαρση της κίνησης ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων, έθεταν**. Έτσι, κατά τη γνώμη μας, θα μπορούσε να έχει πάει αλλιώς σε ότι αφορά την ανώτερη κυρίαρχα ποιοτικά, οργάνωση του εργατικού κινήματος και σίγουρα έχουμε και εμείς ευθύνες, ωστόσο **δεν θα μπορούσαν** να έχουν πάει γενικά αλλιώς τα πράγματα ώστε ο συσχετισμός δύναμης να ήταν **ριζικά διαφορετικός** σήμερα. Δεν θα μπορούσε να υπάρξει ο Οκτώβρης αν δεν είχε υπάρξει το 1905. Θα μπορούσαν να έχουν πάει υπό αυτό το πρίσμα αλλιώς, αλλά δεν είχαμε αυτό που ήταν αναγκαίο. Την **στρατηγική ματιά** απέναντι στην κατάσταση. Στην ιστορική μας πορεία, ενώ αντιλαμβανόμασταν την ανάγκη της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και της στρατηγικής συγκρότησης μας, είχαμε σοβαρές αδυναμίες να μετατρέψουμε αυτή τη σύλληψη σε πράξη, πρωτοβουλίες, πολιτικοθεωρητική δουλειά και εν τέλει να μένουμε πολλές φορές χωρίς τιμόνι.

Αν κάτι μπορεί να μας ενοποιήσει μερικώς σε επίπεδο αποτίμησης είναι ότι όχι μόνο δεν ήταν έτοιμη η πληττόμενη πλειοψηφία της κοινωνίας να “υλοποιήσει τα επαναστατικά της καθήκοντα” αλλά **και εμείς δεν αντιρροπήσαμε αυτή την τάση**. Αυτό όμως δεν κρίθηκε από τη μία ή την άλλη επιλογή μας. Είναι κάτι το οποίο πρέπει να το αποτιμήσουμε στο σύνολο του κοιτώντας και την ιστορική συνέχεια πριν το ξεκίνημα της κρίσης.

Αυτή η κουβέντα μας φέρνει αντικειμενικά στο ζήτημα του ποιος είναι ο ρόλος μας στη **νέα φάση που διανύουμε**. Στην περίοδο 10-12 βρεθήκαμε σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση όπου απευθυνόμασταν, ίσως για πρώτη φορά, σε τόσο μαζικά ακροατήρια. Αυτό δημιούργησε σε πρώτο χρόνο την κρίση ταυτότητάς μας που σε πρώτη φάση σφραγιζόταν από το πελάγωμα του τι να πούμε, σε δεύτερη από την ταυτόχρονη ανάγκη διαχωρισμού από τη λύση ΣΥΡΙΖΑ και συμβολή σε μία άλλη, και σε τρίτη φάση από την αίσθηση αδυναμίας και απουσίας ρόλου. Όλη αυτή η διαδικασία συγκρότησης πολιτικού ρόλου ενίσχυσης της τάσης χειραφέτησης σε κάθε νέα φάση, μας έβρισκε και συνεχίζει να μας βρίσκει, ένα κλικ πιο πίσω. Σήμερα, συνειδητοποιούμε

καλύτερα αυτό το στοιχείο για αυτό και **η ανάγκη της στρατηγικής επανέρχεται** στην κουβέντα μας τόσο έντονα. Η συγκρότηση του Κόμματος Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης δεν είναι για εμάς μια φυγή από την πραγματικότητα, μια βολική κουβέντα που να ξανακλείνει τα ακροατήρια μας γιατί δε βιώθουμε βολικά όταν είναι πάνω μας οι προβολείς αλλά αποτελεί το πλέον μάχιμο συμπέρασμα της εξαιτίας που αναδεικνύεται από το φυσικό ερώτημα: "και μετά τι;". Παρόλα αυτά πρέπει να αποτιμήσουμε ότι παρά τις σοβαρές και ελπιδοφόρες προσπάθειες που έχουν γίνει μέχρι σήμερα, μένει αρκετός δρόμος να διανυθεί και αρκετά ζητήματα να ξεκαθαριστούν.

Ο πυρήνας των διαφωνιών μας

Το NAP και η νΚΑ μια από τις τομές που πραγματοποίησε σε σχέση με τις υπόλοιπες αφηγήσεις κομμουνιστικής αναφοράς, είναι και αυτή της **αντίστροφης ιεράρχησης**. "Το κλειδί στο περιεχόμενο των αιτημάτων δεν είναι το "δεν πάει άλλο" αλλά το να "πάει αλλιώς"", λέγαμε ήδη από το πρώτο μας συνέδριο, με τις πληγές της κατάρρευσης νωπές ακόμα. Η λογική της αντίστροφης ιεράρχησης σε καμία περίπτωση δε σημαίνει την αναπαραγωγή κομμουνιστικών μανιφέστων και βερμπαλισμών, αλλά πως τα στρατηγικού χαρακτήρα αιτήματα κι επιδιώξεις για την περίοδο, προβάλλονται συγκεκριμένα σε σχέση με τα ανάλογα ζητήματα ή με τις φάσεις του αγώνα και σε κάθε περίπτωση τοποθετούνται στο κέντρο βάρους των αντίστοιχων εργατικών προγραμμάτων και μορφών πάλης. **Αντιμετωπίζει ακόμα δίνοντάς της τέλος, τη φετιχοποιημένη διάκριση ανάμεσα στα "γενικότερα" αιτήματα ζύμωσης και τα "άμεσα" αιτήματα δράσης, όπου τα δεύτερα εκπροσωπούν πάντα την "τακτική".** Αυτό ωστόσο σε καμία περίπτωση δε σημαίνει πως "γενικά τα λέμε όλα και παντού και πάντα". Σε καμία περίπτωση δε σημαίνει πως δεν διακρίνουμε τι είναι αυτό που κρίνεται στην εκάστοτε κατάσταση, αλλά πολύ περισσότερο το που βρισκόμαστε κάθε φορά! **Το μπόλιασμα της σκέψης μας και η δυνατότητα παραγωγής προγραμμάτων πάλης που διαπνέονται από τα χαρακτηριστικά αυτά, είναι ίσως και το μεγαλύτερο στοίχημα για την ν.ΚΑ.**

Υπάρχουν δύο ερωτήματα τα οποία πρέπει να καθορίζουν την τακτική μας, στη βάση των εκτιμήσεων μας, και οφείλουν να απαντώνται πάντα με επιστημονικούς όρους, έχοντας κατά νου ταυτόχρονα το απρόβλεπτο της ταξικής πάλης. Ωστόσο οφείλουμε με βάση τις απαντήσεις που δίνουμε σε αυτά να προετοιμαζόμαστε και να προετοιμάζουμε ώστε να μπορούμε τελικά και να τεθούμε πρωτοπόροι των εξελίξεων και να θέτουμε τη στρατηγική διέξοδο και το συνολικό κοινωνικό μετασχηματισμό στη ζώσα κίνηση της ταξικής πάλης. Οι απαντήσεις αυτές οφείλουν να προέρχονται από συγκεκριμένη ανάλυση του τι σημαίνει ολοκληρωτικός καπιταλισμός σε κρίση, τι ειδικά χαρακτηριστικά παίρνει στην Ελλάδα, ποια είναι η θέση της Ελλάδας στο διεθνές πλέγμα και αν αυτή έχει αλλάξει ή όχι στα χρόνια της κρίσης, ποια είναι η σχέση εθνικού-διεθνικού, ποια είναι η θέση της εργατικής τάξης σήμερα κλπ. αλλά και από την αποτίμηση των εμπειριών και των πολύτιμων παρακαταθηκών που έχουμε από τους αγώνες που έχουν δοθεί μέχρι σήμερα. Αυτά τα ερωτήματα σχετίζονται με το **πότε** (με ιστορικούς όρους) μπορεί να προκύψει **επαναστατική κατάσταση** και το **πώς** (τι χαρακτηριστικά, καμπές και διακυβεύματα) θα ξεσπάσει η επαναστατική διαδικασία στο σύνολο της. Ερχόμενοι αντιμέτωποι με το πρώτο ερώτημα: **Αν η επανάσταση στην Ελλάδα είναι ένα ιστορικό γεγονός που κινείται εντός του ιστορικού μας ορίζοντα, η τακτική στο σύνολο της έχει "επείγοντα" καθήκοντα.** Πολύ κωδικά, οφείλουμε να συμβάλλουμε στη συγκρότηση της τάξης με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί δυνητικά να αναμετρηθεί με το ζήτημα της εξουσίας. **Αν δεν είναι εντός αυτού του ιστορικού ορίζοντα τότε τα καθήκοντα μας αλλάζουν και η τακτική σε σύνδεση με τη στρατηγική μας πρέπει να έχει διαφορετικές στοχεύσεις, ιεραρχήσεις και επίδικα.** Σε κάθε περίπτωση, η απάντηση πρέπει να διερευνηθεί-αιτιολογηθεί και βάση αυτής να διεξάγουμε και την κουβέντα μας. Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα που βρίσκεται σε άμεση σύνδεση με το πρώτο: Αν θεωρούμε ότι όντως η επαναστατική κατάσταση κινείται εντός του ιστορικού μας ορίζοντα, οφείλουμε να προετοιμάζουμε και να προετοιμαζόμαστε όχι απλά για να δώσουμε τη μάχη αλλά για να τη δώσουμε με τους καλύτερους δυνατούς όρους νίκης. Και εδώ το δεύτερο ερώτημα είναι καταλυτικό όσον αφορά την ειδική μορφή που πρέπει να πάρει η συμβολή μας στη δυνητική αναμέτρηση της τάξης με το ζήτημα της εξουσίας. Δεν θα επιχειρήσουμε να επεκταθούμε συγκεκριμένα γύρω από την ειδική αυτή μορφή αλλά κυρίως να αναδείξουμε την **πηγή των διαφορετικών προσεγγίσεων γύρω από την τακτική με αιχμή τη νοηματοδότηση της μεταβατικότητας του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.**

Η λογική για την επαναστατική τακτική που διαπνέει την Πρόταση Θέσεων περιγράφεται ακόμα καλύτερα, κατά τη γνώμη μας, σε παλαιότερο κείμενο συντρόφων **ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΕΙ ΑΛΛΙΩΣ ΣΤΟ**

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ (ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 4^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΝΑΡ):

«

Συνεπές αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα σημαίνει **πρόγραμμα μετάβασης προς την επανάσταση**. Οι εμπειρίες και οι μέχρι τώρα μαρξιστικές αναλύσεις δείχνουν ότι η πορεία αυτή δεν αναπτύσσεται γραμμικά, αλλά διασχίζεται από ορισμένα άλματα - περιόδους της ταξικής πάλης:

α) **Από τη σημερινή αντεπαναστατική περίοδο στην επαναστατική κατάσταση**. Κύριο χαρακτηριστικό της σημερινής, ιστορικής περιόδου είναι η δραματική υστέρηση του επαναστατικού υποκειμένου και η καθολική ηγεμονία της αστικής πολιτικής.

Σε αυτή την ιστορική περίοδο, ο «φορέας» που προωθεί και επιβάλλει το πρόγραμμα τακτικών ρηγμάτων, κατακτήσεων και ανατροπής, είναι το εργατολαϊκό αντικαπιταλιστικό κοινωνικοπολιτικό μέτωπο. Είναι, ταυτόχρονα, ο ενεργητικός καταλύτης για την προσέγγιση της επαναστατικής κατάστασης.

β) **Η επαναστατική κατάσταση**. Είναι γνωστός ο «ορισμός» του Λένιν για την επαναστατική κατάσταση. Παραμένει η πρωτοκαθεδρία του κοινοβουλίου και των αστικών οργάνων εν γένει. Η αστική τάξη χάνει παροδικά την ηγεμονία και την *πλήρη* πρωτοβουλία των κινήσεων, χωρίς να την έχει απωλέσει πλήρως. Η αστική επίθεση έχει ή τείνει να ανατραπεί. Επιβάλλονται εργατικές λαϊκές κατακτήσεις, σημαντικές ίσως, αλλά σε κάθε περίπτωση, προσωρινές και σε ορισμένα πεδία. Η αστική κυριαρχία κλονίζεται, αλλά παραμένει ισχυρή.

Η επαναστατική τακτική, σε αυτή την περίοδο, *αλλάζει ποιοτικά* θέτοντας *νέους, ανώτερους προγραμματικούς στόχους*. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο μετασχηματίζεται σε «αντικαπιταλιστικό επαναστατικό μέτωπο» (με βάρος ακόμη στο πρώτο). Το ζήτημα της εργατικής κυβέρνησης και εξουσίας εμφανίζεται μεν, αλλά δεν τίθεται ακόμη πλήρως «επί τάπητος».

Η επαναστατική κατάσταση είναι μια «αντικειμενική κατάσταση», αλλά δεν έρχεται χωρίς τη *συνειδητή* προώθησή της. Μπορεί να κινηθεί είτε προς ένα νέο επαναστατικό άλμα είτε προς επανασταθεροποίηση της αστικής πολιτικής. Η δεύτερη μπορεί να πάρει βασικά δυο μορφές: τη βίαιη αντεπαναστατική (π.χ., Χιλή, 1973 και Αίγυπτος, 2013) ή τον παροδικό συμβιβασμό (π.χ., Βενεζουέλα, 2002). Θα ήταν, βέβαια, εγκληματικό πολιτικά να ταυτίζονται αυτές οι δυο μορφές. Διότι η μια αποτελεί ήττα κλείνοντας το δρόμο προς το επόμενο άλμα, ενώ η δεύτερη, ασταθή κατάσταση που τον διατηρεί ανοιχτό.

Σε ανάλογες συνθήκες, από τους συμβιβασμούς μπορεί να προκύψουν «υβριδικές», μισο-λαϊκές κυβερνήσεις (π.χ., Τσάβες). Τέτοιες κυβερνήσεις είναι αποτέλεσμα, μπορεί και καταλύτης, για επαναστατικά γεγονότα (π.χ., ισπανική δημοκρατική κυβέρνηση, το 1936). Δεν μπορεί να αντιμετωπίζονται από την επαναστατική Αριστερά όπως οι διάφορες «αριστερές κυβερνήσεις» αστικού κοινοβουλευτικού τύπου. Τέτοιες κυβερνήσεις κρίνονται με βάση την επιστημονική ανάλυση των συγκεκριμένων συνθηκών. Μια ταξική στάση απέναντί τους μπορεί να κυμαίνεται από την ανοχή μέχρι την κριτική στήριξη, αλλά πάντα καλλιεργώντας τη δυσπιστία, πάντα με κινηματική, πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία των εργατικών οργάνων, του μετώπου και κόμματος από το κράτος και την κυβέρνηση, για την προώθηση της επανάστασης ή την απόκρουση της αντεπαναστατικής.

γ) **Από την επαναστατική κατάσταση στην επαναστατική κρίση**. Η επαναστατική κρίση προϋποθέτει ένα άλμα του συνειδητού στοιχείου. Πρόκειται για τις συνθήκες «δυσδικής εξουσίας» και συνεπώς «δυσδικής κυβέρνησης». Ενώ το κοινοβούλιο και ο αστικός συνασπισμός εξουσίας δεν έχουν ακόμη καταργηθεί, δημιουργείται ένα νέο κέντρο εξουσίας, μια «βουλή των κάτω» και της εργατολαϊκής *πλειοψηφίας*, με τη δική της κυβέρνηση. Αυτή είναι η περίοδος όπου το ζήτημα της εργατικής κυβέρνησης και εξουσίας «τίθεται επί τάπητος» ως ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Το πρόγραμμα τακτικής αλλάζει ξανά ποιοτικά, θέτοντας ως άμεσο στόχο την κατάκτηση «όλης της εξουσίας». Το μέτωπο μετασχηματίζεται σε «*επαναστατικό* αντικαπιταλιστικό κομμουνιστικό» (με το βάρος στο πρώτο).

Η επαναστατική κρίση δεν μπορεί να είναι μια *διαρκής κατάσταση*, ένα είδος σταδίου. Όπως έδειξε η πείρα, κινείται με ταχύτητα είτε προς τη νίκη της επανάστασης, με την κατάκτηση όλης της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της, είτε προς τη βίαιη αντεπαναστατική. Μέσος δρόμος δεν υπάρχει.

δ) **Νίκη της επανάστασης.** Η «επαναστατική μαζική δράση» της εργατικής τάξης «τσακίζει» την «παλιά κυβέρνηση» και κρατική μηχανή που αντικαθίσταται από το επαναστατικό κράτος εργατικής ηγεμονίας. Το πρόγραμμα τακτικής τώρα εφαρμόζεται στο σύνολό του. Αρχίζει η μετεπαναστατική μεταβατική περίοδος προς το σοσιαλισμό - κομμουνισμό. Το μέτωπο μετασχηματίζεται σε «επαναστατικό κομμουνιστικό».

Συνεπώς, η επαναστατική τακτική δεν είναι ακίνητη στο χρόνο, εξελίσσεται ανάλογα με τα άλματα της ταξικής πάλης, προς τα μπρος ή προς τα πίσω, ανάλογα με τις ιστορικές περιόδους και τις φάσεις εντός τους.

»

Στο αντίστοιχο κομμάτι των θέσεων για το Πανελλαδικό Σώμα (Ιούλιος 2016) αναφέρεται:

«Το γενικό στίγμα της περιόδου και της τακτικής

1. Η τρομερά βίαιη, βαθιά και συνολική αναδιρθρωτική επιδρομή του καπιταλισμού για να υπερβεί την βαθιά δομική του κρίση, υποχρεώνει ακόμα και την πιο στοιχειώδη διεκδίκηση ζωτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων και των νέων, πολύ περισσότερο την πάλη για μη χειροτέρευση και βελτίωση της θέσης τους να διεξάγεται με **λογική σύγκρουσης και ανατροπής της κυρίαρχης πολιτικής.** Απαιτεί την ύπαρξη της λογικής του επαναστατικού αγώνα. [...]

Ο χαρακτήρας της τακτικής μας σήμερα

2. Μπροστά στην κλιμάκωση της επιδρομής κεφαλαίου – ΕΕ - κυβέρνησης αποκτά εξαιρετική επικαιρότητα η απόφαση του **3^{ου} Συνεδρίου και η Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης** για το χαρακτήρα της επαναστατικής τακτικής σε ολόκληρη την περίοδο που διανύουμε:

«Πυρήνας της επαναστατικής τακτικής» αναφέρει, **«είναι η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησής του, μέσα από την οποία επιχειρείται η υπέρβαση της σημερινής δομικής κρίσης του.** Η επαναστατική τακτική εκφράζει τα ζωτικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων στην εργασία, στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, στην πάλη για την απελευθέρωση από το άθλιο καθεστώς της επιτροπείας. Επιταχύνει την συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου και έχει σαν στόχο την προσέγγιση της επανάστασης».

Η Πολιτική Απόφαση του 3^{ου} Συνεδρίου σημείωνε ακόμα:

«Το πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου αφορά όλη την **περίοδο** που διανύουμε. Είναι ο δρόμος του αγώνα, που συγκρούεται με την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, προκαλεί αγωνιστική μαζική κίνηση και ανεβάζει τις συνειδήσεις. Ενώνει την πρωτοπορία με τις αφυπνιζόμενες δυνάμεις του λαϊκού κινήματος, μετασχηματίζει τις επιμέρους αναμετρήσεις σε **συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό αγώνα.**

Στοχεύει στην απόσπαση κατακτήσεων, στην ακύρωση της κυβερνητικής πολιτικής σε κάθε ζήτημα πετυχαίνοντας έστω και ασταθείς νίκες, την ήττα, τον κλονισμό και τελικά την συνολική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και της αντιδραστικής ανασυγκρότησής του, την προσέγγιση της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, το άνοιγμα του δρόμου για την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της.

Σημαντική πλευρά του συνολικού αντικαπιταλιστικού αγώνα είναι ο **συνδυασμός της πάλης** για την απελευθέρωση από τους δυνάστες και επικυρίαρχους των λαών, από τα δεσμά του χρέους και της Ε.Ε., για λαϊκή κυριαρχία, δηλαδή για το δικαίωμα του "έθνους των εργαζομένων" να αποφασίζει για τις τύχες του, σε αντιπαράθεση με την αστική τάξη της χώρας μας, τον ιμπεριαλισμό, τον κοσμοπολιτισμό και τον εθνικισμό, **με τον αγώνα για την εργατική χειραφέτηση.**

Παρά τη δυνατότητα κατακτήσεων, το πρόγραμμα αυτό στο σύνολό του δεν μπορεί να υλοποιηθεί στα πλαίσια του συστήματος. Για την πλήρη εφαρμογή του απαιτείται επαναστατική ανατροπή. Η αντικαπιταλιστική επανάσταση αποτελεί το ανώτατο σημείο της επαναστατικής τακτικής και την αφετηρία της επαναστατικής στρατηγικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση, τον κρίκο σύνδεσής τους.»

»

Παραθέτουμε τα κομμάτια και μάλιστα αρκετά εκτεταμένα ώστε να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε γιατί για εμάς οι δύο αυτές προσεγγίσεις είναι και που αποτυπώνουν **τον πυρήνα των διαφωνιών μας.** Θεωρούμε ότι η προσέγγιση της πρότασης θέσεων, χωρίς να το διατυπώνει ως τέτοιο, **τείνει να "σταδιοποιεί" την**

επαναστατική διαδικασία στο σύνολο της πράγμα το οποίο στις σημερινές συνθήκες όξυνσης της κρίσης και ειδικά στην Ελλάδα συσκοτίζει τα πραγματικά καθήκοντα που έχουμε εμείς. Με μια τέτοια μεθοδολογία θα καταλήγουμε να μην να επικοινωνούμε με τα προβλήματα της τάξης, ωστόσο η εποχή που αναζητάει τις μεγάλες αφηγήσεις πιθανότατα να μας προσπεράσει. Συγκεκριμένα, η διαδικασία ανατροπής του ταξικού συσχετισμού δύναμης σήμερα στην εποχή της κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού περνάει αναγκαστικά μέσα από τη **σκιαγράφηση ενός άλλου τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας**. Με αυτό το καθοριστικό στοιχείο μπορούν οι όποιες κατακτήσεις να τροφοδοτούν, να δίνουν έμπνευση και προοπτική και να μην θέτουν ως άνω πύλη διεκδίκησης τις ίδιες. Αν δεν δούμε με ενιαίο τρόπο το ξεδίπλωμα της αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος, την επιμέρους επιβολή κατακτήσεων, την απάντηση του αστικού στρατοπέδου πριν οποιαδήποτε νίκη πανεθνικού βεληνεκούς (χαρακτηριστικό παράδειγμα η αντικομμουνιστική υστερία χωρίς καν να υπάρχει σχετικά μαζικά και συγκροτημένη η πρόταση επαναστατικής διεξόδου), την προετοιμασία της εργατικής τάξης για την αναμέτρηση με το ζήτημα της εξουσίας, τη στενή, ποιοτικά αλλά και χρονικά, σύνδεση αντικαπιταλιστικής ανατροπής-επανάστασης αλλά και από την άλλη τη σύνδεση του οικονομικού αγώνα και τη συσσώρευση δυνάμεων πρώτα και κύρια σε κοινωνικό επίπεδο σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση τότε θα καταλήγουμε να αναπαράγουμε το ερώτημα: “μήπως η τάξη δεν είναι έτοιμη να βαδίσει το δύσκολο αλλά ιστορικά αναγκαίο δρόμο της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας;”. Τα δίπολα συγκέντρωση δυνάμεων-επαναστατική στόχευση, μετωπισμός-σεχταρισμός, φιλοδοξία-μιζέρια ή οποιαδήποτε άλλη μορφή παίρνουν, πηγάζουν και ταυτόχρονα “βραχυκυκλώνουν” από το γεγονός ότι η τεκμηρίωση της , σωστής κατά εμάς, προσέγγισης που έχουμε για την ενιαιότητα της επαναστατικής διαδικασίας αδυνατίσσε κατά την περίοδο της κρίσης, που άλλες “ενδιάμεσες” και φαινομενικά πολύπλοκες-πρωτόγνωρες-ιστορικά πρωτότυπες λύσεις ήρθαν στο προσκήνιο αλλά απέτυχαν, και δεν έχει επανακατοχυρωθεί με θετικό τρόπο ακόμα και στο εσωτερικό μας. Σε αυτό το πεδίο θα κριθεί πρωταρχικά το βάθεμα της γραμμής μας για να αποκτήσει στέρεη βάση.

Οι **απαντήσεις** στα παραπάνω ερωτήματα είναι καθοριστικές στο ζήτημα της ταυτότητας και του ρόλου που έχουμε να επιτελέσουμε. Κατά την άποψη μας, η αδυναμία μας να προσδιορίσουμε αυτά, και πολλά άλλα, ερωτήματα και κατ’επέκταση να ψηλαφίσουμε και τις ανάλογες απαντήσεις σε συνδυασμό με το έλλειμμα στρατηγικής ματιάς ήταν καθοριστικής σημασίας στη κατάσταση “κρίσης ταυτότητας” που έχουμε περιέλθει και μας έθεσε λίγο ή πολύ στο κυνήγι των εξελίξεων. Οφείλουμε να κάνουμε γενναία αυτοκριτική γύρω από την αδυναμία μας να ψηλαφίσουμε συγκεκριμένες, και κυρίως τεκμηριωμένες, απαντήσεις γύρω από αυτά τα ερωτήματα. Ωστόσο η ίδια η αναμέτρηση με το ζήτημα του στρατηγικού ελλείμματος που έχουμε αναγνωρίσει μας φέρνει ένα βήμα πιο κοντά σε αυτές.

Οφείλουμε να δώσουμε απαντήσεις σε αυτά τα στρατηγικού χαρακτήρα ζητήματα επίσης, έχοντας όμως πάντα ως κριτήριο την **επιστημονική προσέγγιση** τόσο του επόμενου σταδίου οργάνωσης της παραγωγής και των ανθρώπινων σχέσεων συνολικά, όσο και από την αντίστοιχη επιστημονική προσέγγιση γύρω από τον χαρακτήρα της **επαναστατικής διαδικασίας** που θα τον φέρουν ποιοτικά ένα βήμα πιο κοντά. Και εδώ θέλουμε να τονίσουμε ακριβώς τον **επιστημονικό χαρακτήρα αυτής της προσέγγισης**, σε αντίθεση με τις όποιες προσπάθειες γίνονται από μια σειρά κειμένων και τοποθετήσεων που απομακρύνονται από την μεθοδολογία αυτή. Έχει αποδειχτεί ότι όταν επιχειρούνται τομές στη θεωρία οι οποίες είναι προϊόν ατόμων ή διακατέχονται από τη λογική της αυτοεκπληρούμενης προφητείας (ΚΚΕ), είναι μαθηματικά βέβαιο πως στρεβλώνουν την πραγματικότητα και οδηγούν σε γραμμές που δεν έχουν καμία σχέση με τις ανάγκες της πληττόμενης πλειοψηφίας”. Χαρακτηριστική εδώ είναι η αδυναμία κάποιας περιγραφής και από τις προσπάθειες που αναφέρονται στο «Ερευνητικό Πρόγραμμα» της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, όπου πέρα από το πλήθος διαφωνιών που μπορούμε να εντοπίσουμε, το σημαντικότερο κατά τη γνώμη μας, είναι πως η προσπάθεια που γίνεται διέπεται από ελλιπή τεκμηρίωση από τη μία και “υπερφιλοδοξία” συμπεράσματα με όρους “τομής” από την άλλη. Ενώ ενδεικτικός ακόμα είναι και ο «σκληρός πυρήνας» του σύγχρονου κομμουνιστικού πειραματισμού, όπως αναφέρεται σε κείμενο συμβολής στον προσυνοδικό μας διάλογο, στον οποίο οι σχέσεις κυριαρχίας, οι κοινωνικοί δεσμοί και οι επιθυμίες, φαίνεται να βρίσκονται βαθύτερα στον πυρήνα αυτόν, σε σχέση με την άρση των ταξικών σχέσεων και την καθολική απελευθέρωση του ανθρώπινου είδους από τα δεσμά του. Πρόκειται για μια ανάλυση που στρέφεται γενικόλογα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, αδυνατώντας να συνδέσει το ζήτημα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης με αναγκαίους στόχους πάλης στο σήμερα και να θέσει την επανάσταση σαν συνδετήριο κρίκο μεταξύ τακτικής-στρατηγικής, θέτοντάς την επί του πρακτέου σε κάποιο θολό μέλλον που δεν περιγράφεται. Τείνει μάλιστα να τη θεωρεί μια γραμμική διαδικασία σύγκρουσης με την εργοδοσία υποτιμώντας τις αναγκαίες τομές στην πολυεπίπεδη

συγκρότηση της ίδιας της εργατικής τάξης σαν τάξη για τον εαυτό της, και τη συγκρότηση της ίδιας της πρωτοπορίας της. Φαίνεται μάλιστα να ξεχνάμε πως αυτό μπορεί να γίνει πραγματικότητα, **πρώτα και κύρια** χάρη στον ιστορικά και αντικειμενικά πρωτοπόρο ρόλο της εργατικής τάξης που “δεν έχει να χάσει τίποτα παρά τις αλυσίδες της” εκφράζοντας εν τέλει τα συνολικά συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας, και όχι κάποιων “καταπιεσμένων” μαζών γενικόλογα ή κάποιας διαταξικής μερίδας εξεγερμένων που αντιμάχονται την κίνηση του κεφαλαίου στην συγκυρία εκείνη.

Θεωρία – προϋπόθεση κι αδυναμία

Ένα από τα στοιχεία που χαρακτηρίζει την οργάνωσή μας διαχρονικά, είναι η διαρκής αγωνία αλλά και η δυνατότητά της να έρχεται αντιμέτωπη με ζητήματα που θα έλεγε κανείς ότι ίσως και να ξεπερνούν κατά πολύ το μπόι της. Αυτά όμως τα ζητήματα είναι κι αυτά ακριβώς που είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία για οποιαδήποτε πολιτική πρόταση που θα καταφέρνει να μη μένει στο μερικό και τη συγκυρία, αλλά έχοντας την **στρατηγική επιδίωξή μας ως φόντο της πολιτική μας σκέψης**, να καταφέρνει **η πρότασή μας** στο εργατικό κι ευρύτερα λαϊκό κίνημα, να δίνει κάθε φορά τη δυνατότητα σε αυτό να **“πιάνεται” από την συγκυρία και να αμφισβητεί συνολικά την “κυρίαρχη τάξη πραγμάτων”** αλλάζοντας τον συσχετισμό δύναμης, ενισχύοντας τις τάσεις χειραφέτησης του κόσμου της εργασίας. Έτσι, από τη μία, κομβικές ήταν οι επεξεργασίες μας το προηγούμενο διάστημα τόσο για την δομική καπιταλιστική κρίση και για τα χαρακτηριστικά αυτής, όσο και για το υποκείμενο. Οι επεξεργασίες μας αυτές μας έδωσαν τη δυνατότητα να αντιληφθούμε τις κινήσεις που έκανε ο αντίπαλος, να μην “την πατήσουμε” σε μια σειρά από “στροφές” που πήρε η ταξική πάλη το προηγούμενο διάστημα (αντινεοφιλελεύθερα μέτωπα κλπ) αλλά και να συγκροτήσουμε έστω και με μερικό για την ώρα τρόπο το δικό μας στρατόπεδο σε όλα τα επίπεδα του υποκειμένου (βήματα στη συγκρότηση κομμουνιστικού φορέα, ANΤΑΡΣΥΑ, attack, νέα σωματεία κλπ). Ήταν αυτές οι οποίες μας οδήγησαν στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, που έθεσαν εν τέλει, τη πολιτική μας πρόταση, ως πρόταση που με πραγματικούς όρους, μετριέται και μετράει τόσο απ’ τον κόσμο του αγώνα όσο και από την υπόλοιπη αριστερά.

Παρόλα αυτά, ήταν ακριβώς **τέτοιας ποιότητας και οι αδυναμίες** που δείξαμε και που μας χαρακτηρίζουν και σήμερα. Αδυναμίες που δεν μας επέτρεψαν να κεφαλαιοποιήσουμε μια σειρά από καταστάσεις που εμείς καθορίσαμε σε μεγάλο βαθμό όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά δεν καταφέραμε ποτέ να τα εντάξουμε στο συνολικό μας σχέδιο. Αδυναμίες που κάνουν την “εμβάθυνση του προγράμματος” από κίνηση που μπορεί και πρέπει να γίνει από την οργάνωσή μας, να μετατρέπεται σε συνδικαλιστικό επιχείρημα άλλοτε κι άλλοτε σε πανάκεια για όλες τις παθήσεις. Αδυναμίες που δεν μας επέτρεψαν να αντιληφθούμε με ενιαίο τρόπο τη μάχη του δημοψηφίσματος. Μια μάχη που επέδρασε εξίσου καθοριστικά στην πορεία του εργατικού – λαϊκού κινήματος το επόμενο διάστημα, όσο και τις εξελίξεις στην αριστερά.

Αυτές κατά την γνώμη μας, έγκεινται στην μη ικανοποιητική προσπάθειά μας για χαρτογράφηση της ελληνικής εργατικής τάξης αλλά και του ελληνικού καπιταλισμού. Καθώς επίσης και στον ρόλο που αυτός παίζει στο διεθνές καπιταλιστικό πλέγμα, κυρίαρχα απ’ τη σκοπιά της κατανομής της παραγωγής εντός αυτού και άρα την ειδική θέση της Ελλάδας στην παραγωγή (τρομακτικό εδώ το παράδειγμα της αγροτικής παραγωγής), όσο όμως και από την πολιτική έκφραση αυτής της σχέσης. Συνηθίζουμε να παίρνουμε **κομμάτια της πραγματικότητας** και τις περισσότερες φορές να **καταλήγουμε σε συμπεράσματα στα οποία έχουμε καταλήξει εξ αρχής**, περισσότερο με ιδεολογικό τρόπο, παρά με επιστημονική ανάλυση της κατάστασης.

Αναγκαία προϋπόθεση για την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος, αποτελεί η επεξεργασία και η κατάθεση προγραμμάτων πάλης εντός των συνδικάτων αλλά πολύ περισσότερο στους χώρους – κλάδους που δεν υπάρχει παρά έρημος οργάνωσης, τέτοιων, που να απαντούν στις ζωτικές ανάγκες του κόσμου αυτού και θα τον πείθουν να αμφισβητήσει εδώ και τώρα τη κατάσταση που βιώνει καθημερινά. Ακόμα κι αυτό όμως από μόνο του δεν είναι αρκετό. Χρειάζεται επεξεργασία και **πρόταση** από μεριάς μας **για το πως θα ανακτηθεί από τη πλευρά του λαϊκού παράγοντα, η χαμένη για την ώρα αίσθηση του ότι μπορεί να καθορίσει τις εξελίξεις**. Αυτό για μας θα πει, το ποιοι είναι οι δρόμοι εκείνοι που την ώρα που κάθε αυταπάτη “δημοκρατίας” καταρρέει (το ΟΧΙ που έγινε ΝΑΙ, την ώρα που ο λαός μίλησε), την ώρα που καμία συνδικαλιστική γραφειοκρατία δε μπορεί να πείσει για “διαπραγματεύσεις και όρους” μεταξύ του κόσμου της εργασίας και την εργοδοσίας, ποια είναι τα μονοπάτια πολιτικοποίησης αυτά, που θα διαμορφώσουν μια **νέα λαϊκή αφήγηση** συνολικά αλλά και πιο ειδικά στη νεολαία, **ώστε να παλέψει** για να “δουλέψει και να ζήσει στο τόπο της”. Για να μπορέσουμε όμως να μετρήσουμε βήματα και στους δυο αναγκαίους όρους αυτούς και για να υπάρξει η δυνατότητα ανασυγκρότησης του υποκειμένου σε όλα τα επίπεδα, δεν μπορούμε παρά να πείσουμε με τα μούτρα στην προσπάθεια μελέτης, επεξεργασίας και τελικά υπέρβασης αυτών μας των αδυναμιών. Αυτή

ακριβώς η διαδικασία κυρίαρχα, είναι που εμείς αντιλαμβανόμαστε ως **κομμουνιστική ανασυγκρότηση**. Και για αυτούς ακριβώς τους λόγους εκτιμάμε πως είναι προϋπόθεση για το επόμενο διάστημα και όχι φυγή.

Προβλήματα και δυνατότητες

Στον αντίποδα ωστόσο της αναγκαιότητας αυτής, δεν μπορούμε να μη κοιτάξουμε στα μάτια και την πραγματικότητα της κατάστασης στην οποία βρίσκεται η οργάνωσή μας. Κι η αλήθεια είναι πως κατά τη γνώμη μας, τόσο η **πολιτικοποίηση** όσο και ο τρόπος με τον οποίο προχωρά (ή και όχι) η κουβέντα μας είναι το λιγότερο επικίνδυνα **προβληματικός**. Έχοντας για μεγάλο διάστημα ως νεολαία μια άτυπη συμφωνία ότι τα μέλη μας κυρίαρχα πολιτικοποιούνται μέσα από την δράση τους στο κίνημα και η γραμμή μας κρίνεται μονοσήμαντα από την αποτελεσματικότητα της σε αυτό, έχουμε φτάσει σήμερα σε μια κρίσιμη κατάσταση. Τόσο οι νεότεροι σύντροφοι, χωρίς αναπαραστάσεις, αλλά και οι μεγαλύτεροι (σε καμία περίπτωση δεν υποστηρίζουμε ότι το ζήτημα είναι ηλικιακό) μοιάζει να είμαστε συνολικά αδύναμοι να σταθούμε απέναντι στη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, με τρόπο τέτοιο που να μας δίνει τη δυνατότητα συλλογικά να επεξεργαστούμε και να χαράξουμε γραμμή για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Αυτό κατά τη γνώμη μας **μπορεί και είναι αναγκαίο να γίνει** και αποτελεί και **βασικό καθήκον της νΚΑ την απόμνηνη περίοδο**, του επόμενου Κ.Σ αλλά και του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Κατανοώντας τι λέμε σε βάθος μας επιτρέπει αφενός να εμβαθύνουμε και να προσεγγίσουμε με ανώτερο ποιοτικά τρόπο την προσπάθεια της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, αφετέρου μέσα από την διαδικασία αυτή μπορούμε να υπερβούμε και τις ιστορικού πλέον χαρακτήρα διαφωνίες μας, όχι μέσα από μια λογική του ποιος λέει τι, ή του κατά πόσο απαντάει το σιδήποτε στην εκάστοτε “στροφή”, αλλά καταχτώντας και μιας άλλης ποιότητας κουλούρα στην εσωκομματική μας κουβέντα, **οι διαφωνίες μας να μετασηματιστούν σε συλλογική απόπειρα προς την κατεύθυνση της συγκρότησης του σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, με τον ειδικό ρόλο που θα έχει σε αυτή την προσπάθεια κι η ίδια η νεολαία**, ρόλο που σε κάθε περίπτωση η οργάνωσή μας τον αντιλαμβάνεται και μάλιστα ιεραρχεί πολύ ψηλά.

Σε ότι αφορά τέλος την συζήτηση γύρω από το **κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, η αλήθεια είναι πως κατά τη γνώμη μας δεν έχουμε καταφέρει να περιγράψουμε ακόμα ποια είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που εκτιμάμε ότι οφείλουν να το διακρίνουν. Χρειάζεται ανώτερη ακόμα ανάλυση για μια σειρά ζητημάτων για τα οποία έχουμε κουβεντιάσει (ολοκληρωτικός καπιταλισμός, ελληνικός καπιταλισμός, ΑΕΜ, ΝΕΚ, αποτίμηση των έως σήμερα σοσιαλιστικών προσπαθειών κλπ) αλλά πολύ περισσότερο για άλλα τα οποία δεν έχουμε αποπειραθεί να συζητήσουμε ακόμα σε βάθος (διεθνιστικό, δευτερεύουσες αντιθέσεις, οργανωτικό ζήτημα κ.α.)

Ως ν.ΚΑ, εκτιμάμε πως το βάρος που καλούμαστε να σηκώσουμε είναι τεράστιο, αλλά ταυτόχρονα πως η ιστορική εποχή στην οποία ζούμε δεν μας αφήνει κι ιδιαίτερα περιθώρια. Αν θέλουμε να κάνουμε το σύνθημα του 4ου συνεδρίου μας πραγματικότητα οφείλουμε να προσπαθήσουμε για όλα εκείνα που είναι πάνω απ’ το μπόι μας, για να είμαστε εν τέλει σε θέση να παλέψουμε αποτελεσματικά για τον κόσμο εκείνο που θα ταιριάζει πραγματικά στο μπόι των ανθρώπων.

Ζαφειρόπουλος Χάρης – ΟΒ Ερευνητών, ΟΝΕ Ηρακλείου

Μανουράς Μάνος – ΟΒ ΦΜΣ 2, ΟΣΑ

Μουγιακάκος Σταύρος